

на боротьба нічим не забрудила, який усею благородністю й поривами своєї душі жив для соціалізму, бо соціалізм був для нього всім, коли се на за мало сказано. Не було для нього таких жертв, яких би він не приносив для нього: наукова кар'єра, родинне й особисте життя, само своє життя.

Тепер трагедія Фріца Адлера буде нам повністю зрозумілою.

Прийшла страшна світова війна. Уся Європа станула в огні. Народи кинулись до взаємного морду. Робітник і товариш пішов на робітника, на товариша, на свого брата. Міжнародна соціалдемократія не перешкодила війні.

Як би вона тільки не була в силі перешкодити міжнародній різні, та вдержалась би була на своїх славних старих позиціях, се булоб все таке геройство. Війна не тревалаб так довго. Воєнна куля пощадила б була мільйони робітників. Людськість менше терпілаб.

Але за першим грюкотом воєнної гармати розпався Інтернаціонал. Його державні секції ганебно пішли за своїми правительствами, вогуючи їм свою кров і совість. Се була велика трагедія другого Інтернаціоналу. Певно, що ніхто так не болів над нею, як саме Фріц Адлер, коли він рішився вбити новочасного Метерніха Австрії, одного із стовпів європейської реакції. Бо блиск його револьверових вистрілів освітлив не тільки перед усім світом страшну ніч в Австрії, під покривалом якої гуляв абсолютистич-